

λομεν πλήρη ὑποταγὴν καὶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους, συμμεριζόμενοι τῶν βαρῶν ὡς συμμεριζόμεθα τῶν δικαιωμάτων, νὰ ὑπηρετώμεν καὶ ἀγαπῶμεν τὴν Ἑλλάδα, νὰ τὴν ὑπερασπίζωμεν, καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν αὐτῆς νὰ θυσιάσωμεν τὰ ἀγαθὰ μας καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν. Ἴδου δὲ πῶς διαγράφονται τὰ πρὸς τὸν Βασιλέα καθήκοντα. «Ὅφείλομεν αὐτῷ πίστιν, σέβας, ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν· προσέτι δὲ ὀφείλομεν νὰ ἀπευθύνωμεν εἰς τὸν Ὑψίστον τὰς δεήσεις ἡμῶν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, ὡς καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ κράτους.»

Ἴσως ἀδιάφορος ὀφθαλμὸς δὲν ἀποδώσῃ ἀρκετὴν ἀξίαν εἰς τὸ ἄνω βιβλίον, ἡμεῖς ὅμως τὸ θεωροῦμεν ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις πολὺτιμον καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀνεγράψαμεν ἐνταῦθα τὰς δύο ταύτας λέξεις.

M.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ὑπὸ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου

«ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

(Τόμος Α'. Φυλλάδιον Α'.—Σελ. 1—64.

Ἐν Ἀθήναις, 1870.)

Ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἐκλεχθεῖσα παρὰ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ πενταμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν καὶ δημοσίευσιν τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ᾠδῶν, ἐθίμων, δημοδῶν ἀσμάτων, μύθων, παραμυθίων, παροιμιῶν καὶ αἰνιγμάτων ἐξέδοτο τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς εἰρημένης συλλογῆς, περιέχον ἑνδεκα δημῶδη παραμύθια μετὰ σχολίων καὶ ὑποσημειώσεων.

Τὸ ἔργον ὃ ἀνέλαθεν ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσὸς εἶναι ἔργον ἄξιον παντὸς ἐπαίνου. Εἶναι ἡ ἐκ τῆς λήθης τῶν αἰώνων διάσωσις τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ πολυτλήμονος Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὅτε ὁ ἐπαχθὴς τῆς δουλείας ζυγὸς ἐβάρυνε τὸν τράχηλον τοῦ Ἑλλήνος, ὅτε τὸ ξίφος τῶν κατακτητῶν ἤρδεν με αἷμα τὰς εὐανθεῖς τῆς Ἑλλάδος χώρας, καὶ ἡ μεμολυσμένη τοῦ ξενισμοῦ πνοὴ ἠπεῖλει νὰ μαράνη πᾶν ἄγνόν τῆς

πατρίδος μας ἄνθος, δύο τινα διέσωσαν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἐκείνου, ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλῶσσα.

Φεύγοντες τὴν λεηλασίαν καὶ τὸν σίδηρον, προτιμῶντες τὴν ἐντιμὸν πενίαν τῆς αἰσχροῦ δουλείας, οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήρχοντο τὰ ἀπόκρημνα ὄρη καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ζωογόνου αὔρας καὶ τῶν ἀρχαίων ἀναμνήσεων ἐμελπον τὸ ἄσμα τῆς ἐλευθερίας. Ἐγκαταλιμπάνοντες τοὺς βεβηλωθέντας ναοὺς των, οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου κατέφευγον πολλάκις εἰς ὑπογείους τρώγλας καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φέγγος ἀσθενοῦς λυχνίας ἐνεστάλαζον εἰς τὰς ταλαιπωρημένας ψυχὰς τὸ βάλαμιον τῆς παραμυθίας τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας.

Φράττουσαι τὰ ὦτα εἰς τὰς σατανικὰς καὶ ψυχοφθόρους τῶν ἄλλοφύλων εἰσηγήσεις, αἱ γυναῖκες συνοιθρίζοντο περὶ τὴν ἐλατίνην τῆς καλύβης πυρὰν καὶ ἐκεῖ ἠκροῶντο τῶν ἀφελῶν τῆς γραίας μάμης διηγήσεων σχετιζομένων πλειστάκις μετὰ τὴν τύχην καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ δημῶδη ἄσματα καὶ διηγήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰσιν ἱερὰ κειμήλια ἅπερ αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ μετ' εὐλαθείας ὀφείλουσι νὰ μεταβιβάζωσιν ἀλλήλαις. Ἀρχὴν σχόντα τὴν δούλωσιν τῆς πατρίδος καὶ τέλος τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς, εἰσὶ τὰ τροπάρια τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν τοῦ ἔθνους μας.

Ὅθεν συγχαίροντες ἀπὸ καρδίας τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσὸν δι' ὅπερ ἀνέλαθεν ἐθνικὸν ἔργον, παρατρύνομεν τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς νὰ προσενέγκωσι τῷ συλλόγῳ τὴν συνδρομὴν των πέμποντες αὐτῷ πρὸς δημοσίευσιν ὅ,τι δύναται καὶ γινώσκει ἕκαστος περὶ τῶν παρ' ἡμῶν ἐθίμων, δημοδῶν ἀσμάτων, μύθων, παραμυθίων, παροιμιῶν αἰνιγμάτων κτλ. καθόσον ἡ τοιαύτης ὕλης συγκομιδὴ εἶναι ἔργον τῶν πολλῶν· πρὸς δὲ συνιστῶμεν τοῖς πᾶσι τὴν ἀπόκτησιν τῶν περιοδικῶς ἐκδιδομένων τευχῶν ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ ἀσημάντου ποσοῦ τῆς μιᾶς δραχμῆς.

I. X. K.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Κύριός τις λίαν ὀξύθυμος εἶχεν ὑπηρέτην, ὅστις γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐθέντου του ἠναγκάζετο νὰ ὑπομένῃ πολλὰς βασάνους.

Ἀπαντήσας δὲ αὐτὸν φίλος τις, ἠρώτησε πῶς ὑπομένει τοιοῦτον Κύριον. «Ἐξαίρετα ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει ἰσονομία, ὁ κύριός μου καὶ ἐγὼ πρὶν ἔτι ξημερώσει ῥαβδίζωμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ ἐνδύματα, ἡ μόνη ὅμως διαφορὰ εἶναι ὅτι αὐτὸς μὲν ῥαβδίζει τὰ ἐνδύματά μου ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου, ἐγὼ δὲ τὰ ἰδικά του εἰς τὸν ἀέρα».

* *

Τυπογράφος τις προσκληθεὶς εἰς τι συμπόσιον ὅπως ἐκφωνήσῃ λόγον κατὰ τὴν ὥραν τῶν προπόσεων. «Εὐχαριστῶ, κύριοι εἶπε, διὰ τὴν τιμὴν ἣν μοὶ κάμνητε· πλὴν λόγον δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐκφωνήσω, δύναμαι ὅμως νὰ σᾶς τυπώσω ὅσους θέλετε».

* *

Γάσκων τις διέδωκεν εἰς τὸν κόσμον, δι' ἰδιὸν του συμφέρον, ὅτι ἀπέθανε· μετὰ τινος ἡμέρας τὸν ἀπαντᾷ εἰς τῶν φίλων του ὅστις ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτὸν εἰσέτι ζῶντα· «Σιώπα, τῷ ἀπήντησεν ὁ Γάσκων, σὲ λέγω ἐν ἐχεμυθίᾳ ὅτι ἀπέθανον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔχω ἐσηκώθην καὶ περιφέρομαι διὰ νὰ ἀποφύγω τὰ ἐξοδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ».

* *

Ἱεροκλήρυξ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος, ἐτελείωσε τὴν διδαχὴν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων. «Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἀδελφοί μου, διότι τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον εἶναι τόσον ἐκτεταμένον, ἐνθυμήθητε μόνον ὅτι γυνὴ ὁμιλεῖ».

* *

Εὐρισκομένου ποτε τοῦ Βαρῶνου Ῥοσχίλδ ἐν τῷ γραφείῳ του, προσέρχεται ξένος τις ὅπως τὸν ἐπισκεφθῇ. Ὁ Βαρῶνος ἀσχολούμενος εἰς τὸ γράφειν, χωρὶς οὐδόλως νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ λέγει νὰ λάβῃ ἐν κάθισμα. Ὁ ξένος προσβληθεὶς: «Ἀλλὰ Κύριε, δὲν γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου, εἶπε, εἶμαι ὁ κόμης τῆς...» «Ἀ, πολὺ καλὰ, ἀποκρίνεται ὁ Βαρῶνος, χωρὶς οὐδόλως νὰ κινηθῇ· τότε, λάβετε δύο καθίσματα.

* *

Χωρικός τις πρώτην ἤδη φοράν εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους, περιειργάζετο μὲ κεχηνὸς στόμα τὰ περὶ αὐτὸν περίεργα καὶ ἀνεγίγνωσκεν ἀπάσας τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν καταστημάτων ἀνηρτημένας. Σταθεὶς αἰφνης ἐνώπιον καταστήματος κολυβιστοῦ καὶ μὴ βλέπων οὐδεμίαν ἐπιγραφὴν εἰσῆλθεν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κολυβιστήν, ὅστις ἦτο μόνος ἐν τῷ καταστήματι.

— Τί πωλεῖτε ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ χωρικός.

Ὁ καταστηματάρχης θελήσας νὰ τὸν ἐμπαίξῃ. «Πωλοῦμεν κεφαλὰς ὄνων ἀπεκρίθη». «Ἀ! πολὺ καλὰ, φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ κάμετε μεγάλην πώλησιν διότι βλέπω ὅτι μία μόνη κεφαλὴ μένει εἰς τὸ κατάστημά Σας.

* *

Εἰς τινὰ ἐραστήν τοῦ Βάχχου προσέφερον ἡμέραν τινὰ σταφυλὰς. — Εὐχαριστῶ, κύριε μου, δὲν συνειθίζω νὰ πίνω τὸ κρασί μου εἰς καταπότια, ἀπήντησεν.

Γ. Ν. Π.

ΠΟΙΗΣΙΑ,

ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Ἡ κτίσις περιβάλλεται τῶν ἄστρον τὸν μανδύαν, ὡς κόρη πέπλον νυμφικόν, ἀρρήτως μειδιῶσα· ἡ αὖρα τὴν νυκτερινὴν ταράσσει ἡγεμίαν, ἐπὶ τὸ φρίσσον φύλλωμα ἐπίχαρις σκιρτῶσα. Τὴν ὥραν ταύτην ἄλλοτε... γλυκύθυμος, εὐδαίμων, ἐν μέσῳ πόθων, χιμαιρῶν παιδὸς ἐκυμαινόμεν κ' ὑπὸ τὸ σέλας τ' οὐρανοῦ τὸ μελιχρὸν, τὸ τρέμον, εἰς κόσμους ἄλλους μαγικῶν ὀνείρων ἐπλανώμεν· ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου ἔκλινεν ὡχρὰ, συντετριμμένη καὶ ὡς ἡ ὁρότος τῆς αὐγῆς προσπίπτουσα βαρεῖα ἐπὶ τοῦ ἀνθους τῶν ἀγρῶν τὰ φύλλα του μαραίνει, ἐν τῇ τοῦ βίου καὶ ἐγὼ προτέκλινα πρῶτα καὶ ὡς τὸ ἀνθος φθισίῳ μοιραίως καταρρέων. νὰ κλαύσω ἢ τὸ κύκνειον νὰ ἀνακρούσω πλέον;

Ἰδὲ τὰ ἄστρα· λάμπουσιν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα· ὁ ζέφυρος ἀρμονικὸς ἐπὶ τῶν φύλλων φρίσσει. ὦ λύρα, φίλη σύντροφος, μὴ συντριβῆς ἀκόμα, τὸ σῶμα μου πρὶν ἢ ψυχὴ διὰ παντὸς ἀφήσῃ· ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἢ νύξ ἀστρολαμπῆς προβαίνει καὶ ἡ αὐγὴ προσμειδιᾷ ἐπάνω τῶν ὀρέων λυσίκομος, παρθενικὴ τοῦ φοίβου ἐρωμένη· τὸ διαυγάζον σέλας τῆς ῥοδοφαῆς, ὥραϊον τοῦ Κύκνου, τοῦ Ὠρίωνος τὴν λάμψιν θ' ἀμαυρώσῃ καὶ ὑπὸ φθόνου θὰ κρυβῇ ὡχρὸς ὁ Ἑωσφόρος· ὦ λύρα, τίς τοὺς στόνους σου τοὺς πρώτους θὰ ἀρ- [ὀρώσῃ,